

Arrest

nr. 208 780 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim te zijn, afkomstig uit Islamabad (Islamabad Territorial Capital). U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. De voogdij werd van rechtswege over u opgeheven op 5 maart 2015. Op vijfjarige leeftijd zou u geadopteerd zijn. U diende in België een eerste verzoek om internationale bescherming in op 28 oktober 2014 waarbij u het volgende verklaarde: u had Pakistan verlaten begin december 2013 wegens problemen met taliban die u wilden rekruteren om een aanslag te plegen. U was met hen in contact gekomen via Ali, een vriend van u. U had de talibs enkele keren ontmoet. Nadat u geweigerd had op hun vraag in te gaan werd u in juni 2013 in Gujranwala beschoten samen met uw stiefvader en een

neef. Uw neef stierf later in het ziekenhuis. U diende samen met uw stiefvader klacht in tegen de daders. Op 10 oktober 2013 werd u opnieuw samen met uw stiefvader beschoten, deze keer in Islamabad. U kon ontkomen en jullie dienden weer klacht in bij de politie. Uw stiefvader regelde daarop voor u een smokkelaar. U verliet het land en reisde via België naar Nederland waar u een tijdje bij een vriendin verbleef. U keerde na enkele maanden terug naar België waar u vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende na hier aangetroffen te zijn bij een identiteitscontrole. U legde ter staving van uw eerste asielaanvraag een scan van een FIR dd. oktober 2013, een kopie van een FIR dd. Juni 2013, een kopie van een krantenartikel, een kopie van een overlijdensattest van uw neef, en een kopie van een attest van 'Jamia Daral Uloom' neer.

Op 11 februari 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw asielmotieven, en bovendien was uw verzoek laattijdig. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en legde hierbij de originelen van de stukken neer, een affidavit, bewijzen van donaties aan een moskee, een lidmaatschapskaart en een enveloppe. Op 23 juni 2015 bevestigde de RvV de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS. U diende daarop geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Zonder naar uw herkomstland te zijn teruggekeerd diende u hier op 8 juli 2015 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hierbij op de algemene situatie voor sjiëten in Pakistan. Daarnaast heeft u hier een amoureuze relatie aangeknoopt met een meisje waardoor u niet wil terugkeren naar Pakistan. U stelt niemand te hebben in Pakistan, u heeft wel verschillende keren contact gehad met een buurman in Pakistan die u in het verleden documenten heeft bezorgd. U legde geen nieuwe documenten voor ter staving van uw tweede verzoek. Op 6 oktober 2015 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 7 september 2016 een derde verzoek om internationale bescherming in. U legde hierbij een paspoort voor waaruit bleek dat de eerder door u opgegeven identiteitsgegevens niet overeen komen met die in het paspoort terug te vinden zijn. Zo zou u niet in 1997, maar in 1996 geboren zijn en bent u afkomstig uit Punjab. U verklaarde dat het relaas zoals u dit tijdens uw eerste asielaanvragen vertelde, niet de waarheid was. U zou naar Europa gekomen zijn om uw leven te beteren. Hier zou u verloofd zijn met een Poolse meisje. In juli 2016 zou u naar Polen gegaan zijn. U zou aldaar een verzoek hebben ingediend, waarna u naar België gerepatriëerd werd. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een kopie van enkele pagina's van uw paspoort voor. Op 28 september 2016 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet België in december 2016 en trok naar Portugal om er te werken. U reisde daarop verder naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Deze werd echter negatief afgesloten, daar België verantwoordelijk was voor het behandelen van dit verzoek. U zou daarop in mei 2018 terug naar België trekken. U zou altijd thuis blijven, doch in het weekend ging u vaak feesten. Op 21 juni 2018 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd daarop overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem, van waar uw repatriëring zou worden voorzien. Op 25 juni 2018 diende u echter een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het verleden te hebben gelogen daar u te beschaamd was om uw verhaal te vertellen. U zou biseksueel zijn en werd in Pakistan reeds door uw vader betrapd terwijl u seks had met een transseksueel. Uw vader zou u daarop hebben geslagen en de familie hebben ingelicht, waarop zij u bedreigden. Uw moeder zou u daarop helpen vluchten. U meende verder niet terug te kunnen keren naar Pakistan daar u een relatie zou hebben gehad met een Christene, hetgeen blasfemie is en niet aanvaard wordt in uw gemeenschap. U vreest hierdoor dan ook de doodstraf. Tot slot zou u zich niet langer kunnen aanpassen aan de Pakistaanse gemeenschap daar u drinkt en rookt.

Ter staving van uw volgende verzoek zou u volgende kopieën neerleggen: uw geboorteakte, documenten ter bevestiging dat u sjiët bent, documenten ter bevestiging dat u geen geldproblemen hebt, eigendomspapieren, documenten dat u bedreigd werd, een character certificate en een document dat staat dat u seks had met een man. U zou daar tot slot een geschreven versie van uw verhaal aan toevoegen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd gezien het leugenachtige karakter van uw vorige verzoeken. Immers verklaarde u reeds in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming dat u in het verleden had gelogen over de reden(en) waarom u Pakistan had verlaten en u zelfs had getracht zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent (supra). Ook in het kader van uw vierde verzoek zou u herhalen in het verleden te hebben gelogen, doch heden wel bereid te zijn de waarheid met het CGVS te delen. U verklaarde immers biseksueel te zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 12 juli 2018, p. 3, 9). Dat u heden met uzelf in het reine wenst te komen is op zich dan wel lovenswaardig, doch dat u hier pas na ruim vier jaar en drie verzoeken later mee op de proppen zou komen, is eigenlijk niet ernstig. Wat er ook van zij, daar u in het verleden niet om een leugen verlegen zat, ziet het CGVS geen reden om zomaar aan te nemen dat u nu wel de waarheid zou spreken. Mocht u immers daadwerkelijk biseksueel zijn en om die reden Pakistan hebben verlaten, is het niet duidelijk waarom u dit niet eens zou vermelden. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u beschaamd was kan niet overtuigen. Immers liet u zelf vallen eigenlijk Pakistan enkel en alleen te hebben verlaten wegens uw vermeende geaardheid en de problemen die hierdoor zouden ontstaan. Dat u hiervan geen melding van zou maken, wanneer u daartoe de kans werd geboden is bedenkelijk. Gezien u meermaals werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van uw verklaringen en u zelf zou aangeven dat men in België een pak meer 'openminded' is, is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u hierover tijdens uw eerste asielaanvraag niets zou vermelden (CGVS, p. 3). **Dat u dit hebt nagelaten, maar er eerder voor opteerde om stevast een fictief relaas op te hangen, doet absoluut afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.**

Ten tweede diende u pas uiterst laatsttijdig een volgend verzoek om internationale bescherming in. Zo dient te worden vastgesteld dat hoewel reeds op 28 september 2016 uw laatste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard, u hiertegen nooit enige stappen hebt gezet om beroep aan te tekenen, noch leek u weinig gehaast een nieuwe verzoek in te dienen. Mocht u daadwerkelijk schoon schip willen maken, leek u hier in ieder geval weinig toe gehaast. De vaststelling dat u integendeel richting Portugal zou trekken om er te werken en u daarna richting Duitsland zou trekken om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, valt hier dan ook niet mee te rijmen. Wat meer is, zelfs nadat u vanuit Duitsland richting België werd gestuurd, bleek u weinig haast te voelen om in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u hier dan ook nog mee zou wachten tot op het moment dat u werd vastgehouden in het Gesloten Centrum te Vottem, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook eens te meer. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.**

Ten derde kan geloof worden gehecht aan uw bewering biseksueel te zijn, noch aan de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt

met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. **In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe, uw relaties en uw kennis omtrent deze gemeenschap allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn.**

Zo werd u gevraagd naar het proces dat aan de **ontdekking van uw seksualiteit** zou voorafgaan en verklaarde u "sinds uw geboorte" biseksueel te zijn, doch wanneer gevraagd op welk u moment u dit dan zou realiseren antwoordde u dan weer eerder vaag: "Toen ik ouder werd". In ieder geval, u gevraagd naar de gevoelens die hiermee gepaard gingen antwoordde u niets meer dan: "Ik voelde dat gewoon" (CGVS, p. 12). U opnieuw gevraagd hier toch iets meer over te vertellen antwoordde u niets meer dan: "Ik voelde gewoon dat ik biseksueel was. Ik zag iemand aantrekkelijk, ik hield ervan.". U een laatste keer gevraagd naar deze toch wel bijzondere gebeurtenis in uw leven antwoordde u dan weer bijzonder stereotiep: "Met de trans had ik seks. Ik voelde dat. Had ook seks met vrienden. Maar nooit gedacht. Het is gewoon iets dat naar buiten komt." Dat u hier blijkbaar nooit bij zou hebben stilgestaan is bijzonder opmerkelijk. U dan gevraagd op welk moment deze gevoelens startten had u geen idee wat u diende te antwoorden, doch liet u wel vallen dat als u iemand aantrekkelijk ziet, u met hem seks wil. Gepolst naar de gevoelens die hiermee dan gepaard gingen antwoordde u opnieuw bijzonder stereotiep: "Als ik iemand zie ik die ik leuk vind, ik wil seks ermee." en herhaalde u: "Ik wil seks met die man, of die vrouw, ze is mooi". Ook gevraagd uw seksualiteit en gevoelens te omschrijven, kon u vreemd genoeg enkel opmerken dat u "verdient om hier te wonen (...)" en u "Zeer openminded" bent en "dingen" doet. **Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces, maar meteen zou verwijzen naar de fysieke contacten die u zou hebben (gehad) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid.** U dan bijvoorbeeld gepolst naar hoe u zich voelde toen u de zekerheid kreeg biseksueel te zijn, antwoordde u opmerkelijk genoeg hier eigenlijk geen problemen mee te hebben. Gewezen op de toch wel gevoelige context in Pakistan en gevraagd of u het daar dan niet moeilijk mee had, liet u dan weer enkel optekenen: "Ja natuurlijk, ze aanvaarden het niet (...)". U dan gevraagd hoe u zich daarbij voelde dat uw geaardheid niet zou worden aanvaard, antwoordde u dan weer verrassend dat u het hen niet kwalijk neemt (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. **Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.** U gevraagd hoe u bijvoorbeeld te weten kwam wat er aan de hand was liet u enkel vallen dat "Als ik iemand mooi zie ik voel dat" en gevraagd of u dan de nood niet voelde hierover met iemand te praten liet u opmerkelijk genoeg vallen hierover met uw vrienden te hebben gepraat (CGVS, p. 13-14). Dat u zou verklaren dat meerdere vrienden van u op de hoogte waren van uw geaardheid is, zoals u zelf aangaf, gezien de Pakistaanse context een risico (CGVS, p. 14). Dat u overigens in Pakistan geen schroom zou ondervinden dit nieuws te delen, doch in België blijkbaar wel, is hoogst bevreemdend. **Een dergelijke zorgeloosheid roept hoe dan ook vragen op.**

Daarnaast werd u gepolst naar de **relaties** die u zou hebben gehad met mannen in Pakistan of België, doch kon u hier ook amper overtuigen. Zo werd u gepolst naar uw eerste seksuele contacten met mannen waarop u nogal stereotiep zou verklaren dat "We praten, hij was bij mij thuis (...). Vrienden kwamen naar mij voor de Playstation of Xbox enzo. Ja. (sic)". Dat u uw eerste keer dusdanig vaag zou omschrijven is bevreemdend. Verder stelde u eigenlijk nooit een relatie te hebben gehad met een man in Pakistan. U meende dan enkele contacten te hebben gehad, doch bevestigde u dat deze enkel en alleen seksueel waren. U had immers nooit gevoelens voor een man in Pakistan (CGVS, p. 15), hetgeen toch opmerkelijk is. Wat meer is, gevraagd naar eventuele contacten in België merkte u evenzeer op eigenlijk nooit een relatie te hebben gehad met een man in België, doch enkel seks. U verklaarde heden wel gevoelens te hebben voor een man, doch zou het niets officieel zijn. Dat u eigenlijk in al die jaren niet één relatie met een man zou hebben gehad, is hoe dan ook bevreemdend. Wat er ook van zij, u dan gevraagd naar uw laatste seksuele partner, voor wie u toch meende wat gevoelens te hebben, kon u zijn naam en job geven, maar zou u verdere details opsturen. Ofschoon u dit nooit hebt gedaan, is het opvallend dat u deze niet spontaan leek te kennen.

U dan ook gevraagd hoe u hem zou hebben ontmoet antwoordde u nogal vaag "buiten in Antwerpen" en hierop gewezen antwoordde u dan weer: "Ja, gewoon zo, als random mensen". U gevraagd hem te beschrijven, antwoordde u nogal kort: "Hij is een goed persoon. Hij Hielp me. Hij is cool". Niets meer.

U zou daar enkel nog "Hij is mooi" aan toevoegen, en gevraagd zijn persoonlijkheid te omschrijven, overtuigde u evenmin. Zo liet u enkel vallen dat hij één van de besten is die u ontmoette, een goede persoon was en herhaalde u: "Hij is mooi". Dat u uw 'partner' dusdanig vaag zou omschrijven is niet ernstig. Wat er ook van zij, gevraagd naar eerdere partners kon u evenmin overtuigen. U had geen idee wanneer u voor het eerst seks had met een man in België, had geen idee wie die partners eigenlijk waren, noch kon u preciseren waar u hen ontmoette (CGVS, p. 16). **Dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende verklaringen staven geenszins uw biseksuele geaardheid.** Mocht er toch nog enig geloof worden gehecht aan uw eventuele seksuele contacten met mannen, quod non, wenst het CGVS nog toe te voegen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat "male-to-male sex" in Pakistan een algemeen verspreide en aanvaarde praktijk is, die los staat van een geaardheid (zie informatie toegevoegd aan uw dossier).

Tot slot bleek dat u ook een bijzonder **geringe kennis** te hebben over de biseksuele gemeenschap, zowel in uw land van herkomst, als in België. Zo werd u gevraagd naar de plekken waar u uw partners zou ontmoeten in België waarop u nogal vaag "Gayclubs" liet vallen. U slaagde er echter niet in ook maar één bij naam te noemen. U had verder geen weet van dergelijke ontmoetingsplaatsen, noch leek u op de hoogte te zijn van organisaties die zich inzetten voor de rechten van biseksuelen. Dat u zich hierover nooit zou hebben geïnformeerd is bijzonder merkwaardig. Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van de biseksuele gemeenschap in uw land van herkomst. Zo had u geen idee of er ontmoetingsplaatsen voor biseksuelen waren in Pakistan, noch had u hierover info over opgezocht. U had geen weet van bekende of prominente bi- of homoseksuelen in Pakistan, noch kende u organisaties die zich hiertoe engageren. Wat meer is, u leek niet eens zeker te weten biseksualiteit legaal zou zijn in Pakistan (CGVS, p. 16-17). **Dat u hier niet de minste interesse zou in tonen, of hier op z'n minst niet eens een beetje nieuwsgierig naar zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dan ook finaal.**

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid komen logischerwijs ook de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan in het gedrang. Echter, **de ongeloofwaardigheid van uw relaas** zou evenzeer blijken uit uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. U verklaarde immers in Pakistan te zijn betrapt door uw vader nadat u seks had met een transseksueel, waarop u door uw vader werd geslagen (CGVS, p. 9-10). U echter gevraagd wanneer dit, nochtans levensbepalend incident, zou hebben plaatsgevonden kon u dit niet beter omschrijven dan "2013", en gepolst exact wanneer antwoordde u dan weer vaag: "Voor oktober denk ik", waarop u dan zichzelf zou corrigeren naar: "De eerste data van oktober". Dat u eerder dan verklaarde reeds in september Pakistan te hebben verlaten is eigenlijk niet ernstig (CGVS, p. 8). Wat er ook van zij, gevraagd hoe dit is kunnen gebeuren, merkte u op dat u uw seksuele contacten thuis had, hetgeen op zich al bevreemdend is. Dat u dergelijke risico's zou nemen is merkwaardig. U dan ook gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die u zou treffen, liet u vallen eigenlijk niets meer te doen dan de deur te sluiten. Opnieuw lijkt een dergelijke zorgeloosheid weinig aannemelijk, u werd immers betrapt. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u na dit incident gewoon thuis zou blijven wonen, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid. Mocht u hierdoor daadwerkelijk problemen hebben gekend en de familie hebben onteerd lijkt dit geenszins logisch. U beweerde tot slot dreig telefoons te hebben ontvangen, al u wist u dan weer niet zeker van wie deze afkomstig waren (CGVS, p. 18).

Ten vijfde hebt u geenszins aannemelijk weten te maken problemen te zullen kennen in Pakistan wegens uw relatie met een Christelijke vrouw. Zo verklaarde u een relatie te hebben gehad met een Christen en zou dit niet aanvaard zijn in Pakistan (CGVS, p. 3). U beweerde hierdoor problemen te hebben gekend met uw vader, daar hij ermee dreigde u te doden, echter gevraagd wanneer dit was kon u dit niet beter plaatsen dan: "2015. December". Ook sinds wanneer u een relatie had met dit meisje situeerde u eerder vaag: "In 2015". U beweerde dat hierdoor uw ouders zelfs zouden scheiden, al had u geen idee wanneer exact dat was: "2016. Het was zomervakantie", noch wist u dit te staven. Wat meer is, u gevraagd naar bewijzen hiervan corrigeerde u zichzelf plots en merkte u op dat zij eigenlijk niet gescheiden zijn, doch enkel apart leven. Wat er ook van zij, dat u eigenlijk reeds sinds december 2015 met de dood zou worden bedreigd, doch u dit nooit eerder het vermelden waard leek, is eigenlijk niet ernstig. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al dacht u geen problemen te hebben met de toekomst, daar u meende dat uw vriendin bij u zou blijven, overtuigt niet. De vaststelling dat u meerdere jaren zou wachten alvorens (ook) dit ter sprake te brengen ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid.

U beweerde hierdoor dan wel 'blasfemie' te hebben gepleegd, doch wist u dit niet te staven. Evenmin had u eigenlijk geen idee wat blasfemie leek in te houden (CGVS, p. 19-20). U dan ook gevraagd hoe men in Pakistan te weten zou komen dat u een relatie zou hebben gehad met een Christen, verwees u

steevast naar uw profiel op FB. Vooreerst legde u hier echter geen enkel begin van bewijs neer, noch kan aan dergelijke foto's eigenlijk enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Te meer u bijzonder geneigd was te wijzen op het bestaan van dergelijke foto's dragen deze een eerder gesolliciteerd karakter. Hoe dan ook ziet het CGVS geenszins in hoe men via een foto zou kunnen opmaken welke religie men volgt en mocht u hierdoor daadwerkelijk vrezen in de problemen te kunnen komen, had u altijd de foto's kunnen verwijderen, hetgeen u nooit hebt gedaan. Gezien uw bewering dat uw vader een vrome moslim zou zijn, is het op zich al opmerkelijk dat u dit in de eerste plaats online zou plaatsen (CGVS, p. 10). Wat er ook van zij, dat u in Pakistan problemen zou ondervinden daar men dit via uw FB te weten zou kunnen komen is aldus een louter hypothetische stelling die u geenszins hard weet te maken. De vaststelling tot slot, dat uw relatie zelfs op de klippen is gelopen, ondergraaft hoe dan ook de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Evenmin wist u aannemelijk te maken problemen te kennen in Pakistan wegens uw **gewijzigde mentaliteit**. Zo verklaarde u zeer openminded te zijn, alcohol te drinken en te roken en u zo niet kunt leven in de Pakistaanse gemeenschap (CGVS, p. 3). Echter dient te worden gesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende gewijzigde mentaliteit, geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid kan worden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Pakistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Pakistan geldende regels. Dient te worden vermeld dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk. U toont verder niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. Immers verklaarde u bij terugkeer naar Pakistan niet te kunnen roken, drinken en gezien u "openminded" bent niet te kunnen aarden in de maatschappij. Dergelijke elementen kunnen echter niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden, noch toont u aan dat uw mentaliteit dusdanig gewijzigd zou zijn dat zij zich niet meer zou kunnen houden aan de Pakistaanse wetten, regels en gebruiken. Dient er immers te worden op gewezen dat hoewel u beweerde dat uw vader een vrome moslim zou zijn (supra), dit uw familie niet in de weg stond te reizen naar Dubai en/of Europa, uw familie eerder gegoed lijkt te zijn en u als kind zelfs werd toegestaan Playstation en/of Xbox te spelen (CGVS, p. 10, 14). Gezien de voorgeschiedenis en (familiale) context kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw bewering niet te kunnen aarden in Pakistan. Dient dan ook te worden vermeld dat het bevreemdend is dat u dit pas heden ter sprake zou brengen, terwijl u hiertoe eerder meermaals de kans toe had gekregen. Dat u zou aangeven, dat u "dacht dat het niet belangrijk was", ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar evenzeer uw eigen geloofwaardigheid. Hoe dan ook leek u evenmin te kunnen duiden wie of wat u hierdoor diende te vrezen. Immers gevraagd hoe u weet hierdoor problemen te kennen merkte u enkel op "Ik weet dat". U bovendien gevraagd of men in Pakistan dan niet zou roken en/of drinken, leek u dan weer niet helemaal zeker te zijn: "Dat denk ik niet" en merkte u op dat mensen dat "misschien" thuis doen. U dan ook gevraagd waarom u dan denkt problemen te kennen antwoordde u dan weer weinig overtuigend: "Ik denk dat en ik weet dat (...)". Dat u hierdoor aldus problemen zou kennen in Pakistan blijkt niets meer dan een louter hypothetische stelling die u niet hard weet te maken. Het zondermeer verwijzen in algemene bewoordingen naar dergelijke gewijzigde mentaliteit (en/ of uw religie), is geenszins voldoende om enig risico dat u, in concreto, zou lopen aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u eveneens beweerde geen toekomst te hebben in Pakistan en over onvoldoende middelen te beschikken, docht ressorteren dergelijke economische motieven niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien hebt u de voorbije jaren zowel in België en Portugal gewerkt waardoor u werkervaring hebt opgedaan in diverse domeinen, spreekt u verschillende talen en lijkt u een meer dan gedegen opleiding te hebben genoten (CGVS, p. 4, 10, 14, 19). Bijgevolg ziet het CGVS niet in waarom u niet in staat zou zijn om zich in Pakistan van een eigen levensonderhoud te voorzien.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Dient nog te worden opgemerkt dat, ofschoon u beweerde over een pak documenten te beschikken (supra) en deze ook tijdens de videoconferentie meermaals consulteerde, u deze het CGVS nooit hebt bezorgd. Het enige documenten dat het CGVS dan wel zou bereiken betreft slechts een (door u) handgeschreven document met een samenvatting van de door u voorgehouden asielmotieven. Dergelijke brief vormt geen enkel bewijs van de daarin vermelde feiten en voegt aldus niets toe aan uw dossier. Hoe dan ook hebben documenten slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Dient nog te worden toegevoegd dat u meende uw documenten via mail te hebben verkregen, deze dus slechts kopieën omvatten en altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Te meer uit toegevoegde informatie ook nog blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten, wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt dragen dergelijke stukken een uiterst geringe bewijswaarde. Dient nog opgemerkt dat u nog steeds uw paspoort niet hebt neergelegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de

provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in wat zich voordoet als een eerste middel een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn geaardheid.

In wat zich voordoet als een tweede middel stelt verzoeker een reëel risico op ernstige schade te lopen overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht het volgende vast:

"(...)Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd gezien het leugenachtige karakter van uw vorige verzoeken. Immers verklaarde u reeds in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming dat u in het verleden had gelogen over de reden(en) waarom u Pakistan had verlaten en u zelfs had getracht zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent (supra). Ook in het kader van uw vierde verzoek zou u herhalen in het verleden te hebben gelogen, doch heden wel bereid te zijn de waarheid met het CGVS te delen. U verklaarde immers biseksueel te zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 12 juli 2018, p. 3, 9). Dat u heden met uzelf in het reine wenst te komen is op zich dan wel lovenswaardig, doch dat u hier pas na ruim vier jaar en drie verzoeken later mee op de proppen zou komen, is eigenlijk niet ernstig. Wat er ook van zij, daar u in het verleden niet om een leugen verlegen zat, ziet het CGVS geen reden om zomaar aan te nemen dat u nu wel de waarheid zou spreken. Mocht u immers daadwerkelijk biseksueel zijn en om die reden Pakistan hebben verlaten, is het niet duidelijk waarom u dit niet eens zou vermelden. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u beschaamd was kan niet overtuigen. Immers liet u zelf vallen eigenlijk Pakistan enkel en alleen te hebben verlaten wegens uw vermeende geaardheid en de problemen die hierdoor zouden ontstaan. Dat u hiervan geen melding van zou maken, wanneer u daartoe de kans werd geboden is bedenkelijk. Gezien u meermaals werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van uw verklaringen en u zelf zou aangeven dat men in België een pak meer 'openminded' is, is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u hierover tijdens uw eerste asielaanvraag niets zou vermelden (CGVS, p. 3). **Dat u dit hebt nagelaten, maar er eerder voor opteerde om stevast een fictief relaas op te hangen, doet absoluut afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.**

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een volgend verzoek om internationale bescherming in. Zo dient te worden vastgesteld dat hoewel reeds op 28 september 2016 uw laatste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard, u hiertegen nooit enige stappen hebt gezet om beroep aan te tekenen, noch leek u weinig gehaast een nieuwe verzoek in te dienen. Mocht u daadwerkelijk schoon schip willen maken, leek u hier in ieder geval weinig toe gehaast. De vaststelling dat u integendeel richting Portugal zou trekken om er te werken en u daarna richting Duitsland zou trekken om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, valt hier dan ook niet mee te rijmen. Wat meer is, zelfs nadat u vanuit Duitsland richting België werd gestuurd, bleek u weinig haast te voelen om in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u hier dan ook nog mee zou wachten tot op het moment dat u werd vastgehouden in het Gesloten Centrum te Vottem, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook eens te meer.

Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. **Het heeft er dan ook**

alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde kan geloof worden gehecht aan uw bewering biseksueel te zijn, noch aan de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. **In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe, uw relaties en uw kennis omtrent deze gemeenschap allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn.**

Zo werd u gevraagd naar het proces dat aan de **ontdekking van uw seksualiteit** zou voorafgaan en verklaarde u "sinds uw geboorte" biseksueel te zijn, doch wanneer gevraagd op welk u moment u dit dan zou realiseren antwoordde u dan weer eerder vaag: "Toen ik ouder werd". In ieder geval, u gevraagd naar de gevoelens die hiermee gepaard gingen antwoordde u niets meer dan: "Ik voelde dat gewoon" (CGVS, p. 12). U opnieuw gevraagd hier toch iets meer over te vertellen antwoordde u niets meer dan: "Ik voelde gewoon dat ik biseksueel was. Ik zag iemand aantrekkelijk, ik hield ervan.". U een laatste keer gevraagd naar deze toch wel bijzondere gebeurtenis in uw leven antwoordde u dan weer bijzonder stereotiep: "Met de trans had ik seks. Ik voelde dat. Had ook seks met vrienden. Maar nooit gedacht. Het is gewoon iets dat naar buiten komt." Dat u hier blijkbaar nooit bij zou hebben stilgestaan is bijzonder opmerkelijk. U dan gevraagd op welk moment deze gevoelens startten had u geen idee wat u diende te antwoorden, doch liet u wel vallen dat als u iemand aantrekkelijk ziet, u met hem seks wil. Gepolst naar de gevoelens die hiermee dan gepaard gingen antwoordde u opnieuw bijzonder stereotiep: "Als ik iemand zie ik die ik leuk vind, ik wil seks ermee." en herhaalde u: "Ik wil seks met die man, of die vrouw, ze is mooi". Ook gevraagd uw seksualiteit en gevoelens te omschrijven, kon u vreemd genoeg enkel opmerken dat u "verdient om hier te wonen (...)" en u "Zeer openminded" bent en "dingen" doet. **Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar een beetje over uw gevoelens te praten tijdens uw bewustwordingsproces, maar meteen zou verwijzen naar de fysieke contacten die u zou hebben (gehad) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid.** U dan bijvoorbeeld gepolst naar hoe u zich voelde toen u de zekerheid kreeg biseksueel te zijn, antwoordde u opmerkelijk genoeg hier eigenlijk geen problemen mee te hebben. Gewezen op de toch wel gevoelige context in Pakistan en gevraagd of u het daar dan niet moeilijk mee had, liet u dan weer enkel optekenen: "Ja natuurlijk, ze aanvaarden het niet (...)". U dan gevraagd hoe u zich daarbij voelde dat uw geaardheid niet zou worden aanvaard, antwoordde u dan weer verrassend dat u het hen niet kwalijk neemt (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. **Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.** U gevraagd hoe u bijvoorbeeld te weten kwam wat er aan de hand was liet u enkel vallen dat "Als ik iemand mooi zie ik voel dat" en gevraagd of u dan de nood niet voelde hierover met iemand te praten liet u opmerkelijk genoeg vallen hierover met uw vrienden te hebben gepraat (CGVS, p. 13-14). Dat u zou verklaren dat meerdere vrienden van u op de hoogte waren van uw geaardheid is, zoals u zelf aangaf, gezien de Pakistaanse context een risico (CGVS, p. 14). Dat u overigens in Pakistan geen schroom zou ondervinden dit nieuws te delen, doch in België blijkbaar wel, is hoogst bevreemdend. **Een dergelijke zorgeloosheid roept hoe dan ook vragen op.**

Daarnaast werd u gepolst naar de **relaties** die u zou hebben gehad met mannen in Pakistan of België, doch kon u hier ook amper overtuigen. Zo werd u gepolst naar uw eerste seksuele contacten met mannen waarop u nogal stereotiep zou verklaren dat "We praten, hij was bij mij thuis (...). Vrienden kwamen naar mij voor de Playstation of Xbox enzo. Ja. (sic)". Dat u uw eerste keer dusdanig vaag zou omschrijven is bevreemdend. Verder stelde u eigenlijk nooit een relatie te hebben gehad met een man in Pakistan. U meende dan enkele contacten te hebben gehad, doch bevestigde u dat deze enkel en alleen seksueel waren.

U had immers nooit gevoelens voor een man in Pakistan (CGVS, p. 15), hetgeen toch opmerkelijk is. Wat meer is, gevraagd naar eventuele contacten in België merkte u evenzeer op eigenlijk nooit een relatie te hebben gehad met een man in België, doch enkel seks. U verklaarde heden wel gevoelens te hebben voor een man, doch zou het niets officieel zijn. Dat u eigenlijk in al die jaren niet één relatie met een man zou hebben gehad, is hoe dan ook bevreemdend. Wat er ook van zij, u dan gevraagd naar uw

laatste seksuele partner, voor wie u toch meende wat gevoelens te hebben, kon u zijn naam en job geven, maar zou u verdere details opsturen. Ofschoon u dit nooit hebt gedaan, is het opvallend dat u deze niet spontaan leek te kennen. U dan ook gevraagd hoe u hem zou hebben ontmoet antwoordde u nogal vaag "buiten in Antwerpen" en hierop gewezen antwoordde u dan weer: "Ja, gewoon zo, als random mensen". U gevraagd hem te beschrijven, antwoordde u nogal kort: "Hij is een goed persoon. Hij Hielp me. Hij is cool". Niets meer. U zou daar enkel nog "Hij is mooi" aan toevoegen, en gevraagd zijn persoonlijkheid te omschrijven, overtuigde u evenmin. Zo liet u enkel vallen dat hij één van de besten is die u ontmoette, een goede persoon was en herhaalde u: "Hij is mooi". Dat u uw 'partner' dusdanig vaag zou omschrijven is niet ernstig. Wat er ook van zij, gevraagd naar eerdere partners kon u evenmin overtuigen. U had geen idee wanneer u voor het eerst seks had met een man in België, had geen idee wie die partners eigenlijk waren, noch kon u preciseren waar u hen ontmoette (CGVS, p. 16). **Dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende verklaringen staven geenszins uw biseksuele geaardheid.** Mocht er toch nog enig geloof worden gehecht aan uw eventuele seksuele contacten met mannen, quod non, wenst het CGVS nog toe te voegen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat "male-to-male sex" in Pakistan een algemeen verspreide en aanvaarde praktijk is, die los staat van een geaardheid (zie informatie toegevoegd aan uw dossier).

Tot slot bleek dat u ook een bijzonder **geringe kennis** te hebben over de biseksuele gemeenschap, zowel in uw land van herkomst, als in België. Zo werd u gevraagd naar de plekken waar u uw partners zou ontmoeten in België waarop u nogal vaag "Gayclubs" liet vallen. U slaagde er echter niet in ook maar één bij naam te noemen. U had verder geen weet van dergelijke ontmoetingsplaatsen, noch leek u op de hoogte te zijn van organisaties die zich inzetten voor de rechten van biseksuelen. Dat u zich hierover nooit zou hebben geïnformeerd is bijzonder merkwaardig. Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van de biseksuele gemeenschap in uw land van herkomst. Zo had u geen idee of er ontmoetingsplaatsen voor biseksuelen waren in Pakistan, noch had u hierover info over opgezocht. U had geen weet van bekende of prominente bi- of homoseksuelen in Pakistan, noch kende u organisaties die zich hiertoe engageren. Wat meer is, u leek niet eens zeker te weten biseksualiteit legaal zou zijn in Pakistan (CGVS, p. 16-17). **Dat u hier niet de minste interesse zou in tonen, of hier op z'n minst niet eens een beetje nieuwsgierig naar zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dan ook finaal.**

Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid komen logischerwijs ook de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan in het gedrang. Echter, **de ongeloofwaardigheid van uw relaas** zou evenzeer blijken uit uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. U verklaarde immers in Pakistan te zijn betrappt door uw vader nadat u seks had met een transseksueel, waarop u door uw vader werd geslagen (CGVS, p. 9-10). U echter gevraagd wanneer dit, nochtans levensbepalend incident, zou hebben plaatsgevonden kon u dit niet beter omschrijven dan "2013", en gepolst exact wanneer antwoordde u dan weer vaag: "Voor oktober denk ik", waarop u dan zichzelf zou corrigeren naar: "De eerste data van oktober". Dat u eerder dan verklaarde reeds in september Pakistan te hebben verlaten is eigenlijk niet ernstig (CGVS, p. 8). Wat er ook van zij, gevraagd hoe dit is kunnen gebeuren, merkte u op dat u uw seksuele contacten thuis had, hetgeen op zich al bevreemdend is. Dat u dergelijke risico's zou nemen is merkwaardig. U dan ook gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die u zou treffen, liet u vallen eigenlijk niets meer te doen dan de deur te sluiten. Opnieuw lijkt een dergelijke zorgeloosheid weinig aannemelijk, u werd immers betrappt. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u na dit incident gewoon thuis zou blijven wonen, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid. Mocht u hierdoor daadwerkelijk problemen hebben gekend en de familie hebben onteerd lijkt dit geenszins logisch. U beweerde tot slot dreig telefoons te hebben ontvangen, al u wist u dan weer niet zeker van wie deze afkomstig waren (CGVS, p. 18).

Ten vijfde hebt u geenszins aannemelijk weten te maken problemen te zullen kennen in Pakistan wegens uw relatie met een Christelijke vrouw. Zo verklaarde u een relatie te hebben gehad met een Christen en zou dit niet aanvaard zijn in Pakistan (CGVS, p. 3). U beweerde hierdoor problemen te hebben gekend met uw vader, daar hij ermee dreigde u te doden, echter gevraagd wanneer dit was kon u dit niet beter plaatsen dan: "2015. December". Ook sinds wanneer u een relatie had met dit meisje situeerde u eerder vaag: "In 2015". U beweerde dat hierdoor uw ouders zelfs zouden scheiden, al had u geen idee wanneer exact dat was: "2016".

Het was zomervakantie", noch wist u dit te staven. Wat meer is, u gevraagd naar bewijzen hiervan corrigeerde u zichzelf plots en merkte u op dat zij eigenlijk niet gescheiden zijn, doch enkel apart leven. Wat er ook van zij, dat u eigenlijk reeds sinds december 2015 met de dood zou worden bedreigd, doch u dit nooit eerder het vermelden waard leek, is eigenlijk niet ernstig. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al dacht u geen problemen te hebben met de toekomst, daar u meende dat uw vriendin bij u

zou blijven, overtuigt niet. De vaststelling dat u meerdere jaren zou wachten alvorens (ook) dit ter sprake te brengen ondermijnt dan ook ernstig uw geloofwaardigheid. U beweerde hierdoor dan wel 'blasfemie' te hebben gepleegd, doch wist u dit niet te staven. Evenmin had u eigenlijk geen idee wat blasfemie leek in te houden (CGVS, p. 19-20). U dan ook gevraagd hoe men in Pakistan te weten zou komen dat u een relatie zou hebben gehad met een Christen, verwees u stevast naar uw profiel op FB. Vooreerst legde u hier echter geen enkel begin van bewijs neer, noch kan aan dergelijke foto's eigenlijk enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Te meer u bijzonder geneigd was te wijzen op het bestaan van dergelijke foto's dragen deze een eerder gesolliciteerd karakter. Hoe dan ook ziet het CGVS geenszins in hoe men via een foto zou kunnen opmaken welke religie men volgt en mocht u hierdoor daadwerkelijk vrezen in de problemen te kunnen komen, had u altijd de foto's kunnen verwijderen, hetgeen u nooit hebt gedaan. Gezien uw bewering dat uw vader een vrome moslim zou zijn, is het op zich al opmerkelijk dat u dit in de eerste plaats online zou plaatsen (CGVS, p. 10). Wat er ook van zij, dat u in Pakistan problemen zou ondervinden daar men dit via uw FB te weten zou kunnen komen is aldus een louter hypothetische stelling die u geenszins hard weet te maken. De vaststelling tot slot, dat uw relatie zelfs op de klippen is gelopen, ondergraaft hoe dan ook de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Evenmin wist u aannemelijk te maken problemen te kennen in Pakistan wegens uw **gewijzigde mentaliteit**. Zo verklaarde u zeer openminded te zijn, alcohol te drinken en te roken en u zo niet kunt leven in de Pakistaanse gemeenschap (CGVS, p. 3). Echter dient te worden gesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende gewijzigde mentaliteit, geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid kan worden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Pakistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Pakistan geldende regels. Dient te worden vermeld dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk. U toont verder niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. Immers verklaarde u bij terugkeer naar Pakistan niet te kunnen roken, drinken en gezien u "openminded" bent niet te kunnen aarden in de maatschappij. Dergelijke elementen kunnen echter niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden, noch toont u aan dat uw mentaliteit dusdanig gewijzigd zou zijn dat zij zich niet meer zou kunnen houden aan de Pakistaanse wetten, regels en gebruiken. Dient er immers te worden op gewezen dat hoewel u beweerde dat uw vader een vrome moslim zou zijn (supra), dit uw familie niet in de weg stond te reizen naar Dubai en/of Europa, uw familie eerder gegoed lijkt te zijn en u als kind zelfs werd toegestaan Playstation en/of Xbox te spelen (CGVS, p. 10, 14). Gezien de voorgeschiedenis en (familiale) context kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw bewering niet te kunnen aarden in Pakistan. Dient dan ook te worden vermeld dat het bevreemdend is dat u dit pas heden ter sprake zou brengen, terwijl u hiertoe eerder meermaals de kans toe had gekregen. Dat u zou aangeven, dat u "dacht dat het niet belangrijk was", ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar evenzeer uw eigen geloofwaardigheid. Hoe dan ook leek u evenmin te kunnen duiden wie of wat u hierdoor diende te vrezen. Immers gevraagd hoe u weet hierdoor problemen te kennen merkte u enkel op "Ik weet dat". U bovendien gevraagd of men in Pakistan dan niet zou roken en/of drinken, leek u dan weer niet helemaal zeker te zijn: "Dat denk ik niet" en merkte u op dat mensen dat "misschien" thuis doen. U dan ook gevraagd waarom u dan denkt problemen te kennen antwoordde u dan weer weinig overtuigend: "Ik denk dat en ik weet dat (...)". Dat u hierdoor aldus problemen zou kennen in Pakistan blijkt niets meer dan een louter hypothetische stelling die u niet hard weet te maken. Het zondermeer verwijzen in algemene bewoordingen naar dergelijke gewijzigde mentaliteit (en/ of uw religie), is geenszins voldoende om enig risico dat u, in concreto, zou lopen aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u eveneens beweerde geen toekomst te hebben in Pakistan en over onvoldoende middelen te beschikken, docht ressorteren dergelijke economische motieven niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien hebt u de voorbije jaren zowel in België en Portugal gewerkt waardoor u werkervaring hebt opgedaan in diverse domeinen, spreekt u verschillende talen en lijkt u een meer dan gedegen opleiding te hebben genoten (CGVS, p. 4, 10, 14, 19). Bijgevolg ziet het CGVS niet in waarom u niet in staat zou zijn om zich in Pakistan van een eigen levensonderhoud te voorzien.

***Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.
(...)***

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Met de stelling dat verzoeker de exacte gevoelens die hij gefaseerd ondervond moeilijk onder woorden kan brengen, hij afkomstig is uit een samenleving waar bisexualiteit een taboe is, hij van jongs af aan geleerd heeft om hier niet over te praten en al zeker niet met onbekenden beperkt verzoeker zich immers tot enkele oppervlakkige en algemene beweringen, doch gaat volstrekt voorbij aan de concrete, genuanceerde en pertinente vaststellingen met betrekking tot zijn beweerde bisexualiteit. Verzoekers algemeen betoog is dan ook geheel niet bij machte afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen.

De verwijzing naar een persartikel omtrent de situatie van homoseksuelen in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te

betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie **Punjab** te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker betwist deze informatie niet, noch brengt hij informatie waaruit blijkt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde niet correct of actueel is.

Met het louter verwijzen naar het gegeven dat hij een sjiiitisch moslim is, toont hij dan ook niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF